

Op 19 september 2010 werd John Henry Newman (1801-1890) zalig verklaard. Newman is een figuur die blijft inspireren. Zijn invloed op het geloof van zijn tijdgenoten – zowel katholieken als anglicanen – was diepgaand en men beschouwt hem als een voorloper van Vaticanum II en van de oecumenische beweging.

Op zoek naar de grondvesten van zijn geloof gaat Newman in 1845 over van het anglicanisme naar de rooms-katholieke Kerk. Hij sticht enkele oratoriaanse kloostergemeenschappen en tracht in Ierland een katholieke universiteit op te richten. Maar de relatie met de bisschoppen loopt soms stroef en de afkondiging van de pauselijke onfeilbaarheid op het eerste Vaticaans Concilie is een beproeving. Toch houdt Newman vol. Uiteindelijk benoemt Paul Leo XIII hem onverwacht tot kardinaal.

Newmans persoonlijkheid komt bijzonder tot uiting in zijn vele brieven, waarvan dit boek een evenwichtige selectie aanbiedt. De auteur licht iedere brief kort toe en er is ook een beknopte biografie die de context duidelijk schetst.

Als biografie en intiem portret zijn de brieven niet te overtreffen. Je kunt als het ware Newman van dag tot dag volgen. Je ziet hem worstelen met de grote levensvragen en merkt hoe wijs en bezonnen zijn argumenten zijn. Kortom hier is de “grote” Newman aan het woord, een van de belangrijkste religieuze figuren van de negentiende eeuw, een christelijk denker voor alle tijden. Een ware man Gods.

Maar de brieven brengen ook de “andere Newman” aan het licht: iemand met veel gevoel voor humor, die het gesprek aangaat met gewone mensen en kinderen, en die bij gelegenheid raak kan uithalen. Een Newman dus van vlees en bloed, een vriend.

Hendrik Imberechts is jezuïet en publiceerde eerder reeds: “John Henry Newman, Ontmoetingen met een christelijk humanist”.